

ако да ся освободимъ съвършено отъ тѣхъ. Никой, който не разбира зло-то естество на грѣхове-тѣ си и не скърби по причинѣ на тѣхъ, не ся покайва истинно. Никой не ся покайва искренно за грѣхове-тѣ си, ако не ся старае да ся освободи отъ тѣхъ. Никой не ся покайва искренно, ако той самоволно постоянствува въ грѣшны-тѣ си пѣтица, и ако не е расположенъ да ги напусне съвѣмъ. Нанстинѣ, всякой чловѣкъ може да не ся погнусява отъ грѣхове-тѣ си съ еднакво отвращеніе, но ако нѣкой не ги напрази до толкова щото да е готовъ да ги напусне, негово-то покаяніе не е искренно, и той не е истиненъ Христіанинъ.

Слово-то Божіе изобилова съ такыва ученія. Спаситель-тѣ провъзгласи че той ще проводи Утѣшитель-тѣ за да *изобличи* свѣтъ-тѣ за грѣхъ. Іоан. 16; 8. Апостоль-тѣ казва че *“скърбь-та по Бога ражда спасително покаяніе.”* 2 Кор. 7; 10. Богъ самъ утвърдява че нечестивый-тѣ трѣбва да остави пѣть-тѣ си и неправедный-тѣ съвѣты-тѣ си, и да ся обърне къмъ Господа, и тогава той ще го помилува. Иса. 55; 7.

Въ Свято-то Писаніе има и много примѣри отъ истинны покаяницы. Единъ отъ тѣхъ е Давидъ, който съ много смиреніе, искренность и скърбь исповѣдва грѣхове-тѣ си. Псал. 51. Митарь-тѣ толкова уѣщаше грѣхове-тѣ си, щото той не щѣше нито очи-тѣ си къмъ небе-то да подигне, но біяше ся въ грѣды-тѣ си и думаше: “Боже, бжди